

Tweemaal bellen

Tingeling! Tingeling! —

Dat is tweemaal bellen en dan weet moeder, dat hij er is. Ze gaat al met de melkpan naar voren om open te doen.

„Morgen, Van Leeuwen. Twee liter en een flesje yoghurt.”

En Van Leeuwen gaat naar zijn kar met melkbussen en flessen.

Voor zijn kar staat een paard. Dat steekt, zover het kan, zijn kop naar moeder toe, en knikt heftig en deftig.

„Ja, ja, ik zie je wel, bedelaar,” lacht moeder. En ze gaat naar binnen om een wortel te halen.

Hier is het schrandere dier — echter niet voor de wagen, maar achter het hek in de wei.

Waar je zo'n dier toch aan wennen kunt! Het weet precies: Hier krijg ik dikwijls wat. Honger heeft het niet, welneen. Maar paarden zijn net als kinderen, die je met een snoepje, een kleinigheid kunt blij maken. En daarmee heeft moeder hem wel verwend. Dan is het een korst brood, dan een koolstronk, of een bakje aardappelschillen. En als het warm is, een emmertje water. O, die twee zijn goeie maatjes, moeder en Asta, het paard van de melkboer Van Leeuwen.

Maar op een morgen — alle mensen! Wat schrikt moeder daar! Een ruk aan de bel, of er brand is.

Wat bezielt die Van Leeuwen! Ik zal hem even zeggen, dat ik gelukkig niet doof ben, en dat het wel wat minder kan. Wacht, even mijn pannetje halen...

En net als ze de deur open doet, schrikt ze zich wéér een aap van een nóg hardere ruk aan de bel. En wie staat daar, nog met zijn dikke lippen aan de koperen knop?

„As-je-me-nou... Asta!”

Het paard knikt vriendelijk en misschien ook wat verlegen om zijn streek. Moeder kijkt, waar de melkboer is. Die staat twee deuren verder een buurman te bedienen. Asta heeft dus op zijn eentje alarm gemaakt. Zo begerig en ongeduldig was hij. De kar heeft hij vlak voor de deur getrokken, zodat hij net bij de bel kon.

En moeder staat met de pan in de hand te schateren van het lachen, ook omdat Asta haar zo scheel aankijkt... Is het erg, wat ik gedaan heb? Het duurde ook allemaal zo lang vanmorgen. En of ik nu bel, of hij daar... Toe, krijg ik wat?

Daar komt Van Leeuwen al aan, zet het paard op zijn plaats, van de stoep af, en zegt: „Hij zou temee uw gangetje inlopen! Ja, lacht u er maar om.”

„Weet je, wat hij 'm gelapt heeft? Hij heeft de bel bijna uit de deurpost getrokken.”

„Het is toch niet wáár?”

En moeder heeft plezier, omdat ze Asta weer zo heftig ziet knikken, dat het heus, heús waar is. Of misschien vraagt hij: Komt er nog wat van, of niet?”

Ja natuurlijk komt er nog wat van: een korst brood uit moeders hand.